

Messziről repült, hogy honnan, azt maga sem tudta. Számára a nevek semmit sem jelentettek, nem volt szüksége rájuk, mégsem tévedt el soha. Fáradt volt és éhes. Régen nem evett már, hosszú ideje nem pihent.

Riasztó táj terült el alatta. Hatalmas, meredek és csupasz sziklák között magasra nőtt állatok szaladgáltak. Nagy, bűdös és zajos lényeket is látott köztük. Durvaságuk félelemmel töltötte el szívét. Ahogy tovább szállt, egyre hatalmasabbak lettek a sziklák és egyre több lény szaladgált alant. Sehol sem látott fát vagy bokrokat.

Az óvodások a tér közepén, a betongyűrűbe zárt kiszáradt fa körül bámészkodtak. Sven, az óvóbácsi az ismertetőt tanulmányozta elmélyülten. Néha egy-egy mondatban összefoglalta a gyerekek számára, amit a márványtábláról olvasott. Az óvodásokat azonban vajmi kevésbé érdekelte az előadás és a málló kérgű növény. Vidáman hajkurászták a tipegve menekülő galambokat. A padokon a kora őszi napsütést élvező nyugdíjasok remekül mulattak rajtuk, és a dolgaik után igyekvő járókelők is megálltak a zsibongó óvodások mellett.

Az égbolt felhőtlen volt.

A fáradtság lassan eluralta testét. Tagjai mintha ólomból volnának, alig akartak engedelmeskedni agyának. Minden pillanatban várta, hogy izmai görcsbe rándulnak, szeme lecsukódik és zuhan, zuhan erre a rémisztő földre.

Az éhség azonban még a fáradtságnál is rosszabb volt. Valósággal marta, égette üres bensőjét. Ha ehetne, érezte, hogy új erőre kapna... Táplálékot kell szereznie, ha élni akar!

Egy tisztás fölé ért, amelyen nem zöldellt fű, csak a kemény sziklatalaj szikrázott a napsütésben. Egyetlen, kiszáradt fa vegetált az *álrét* közepén, szívósan kapaszkodva az életbe.

Hirtelen azt hitte, káprázik a szeme. A nagyra nőtt lények közt apróbbak futkároztak. *Táplálék-lények*.

Ismét összeszorult a bensője – ezúttal az izgalomtól.

A kis Erik diadalmas kiáltására feléje fordultak a sugárzó arcok. A fiúcska egy galambot tartott kezében és boldogan nevetett. Sven elfordult az emléktáblától. A gyerekek mind Erik felé futottak.

– Erik, azonnal engedd el – mondta megrovóan Sven.

– Nem szabad megfogni a madárkát – szólt egy néni valamelyik padról.

– Miért? – nézett rá kerekre tágult szemekkel a kisfiú.

Sven melléje lépett.

– A madarak csak szabadon tudnak élni, Erik – mondta. – És ha megfogod őket, akkor már nem szabadok.

– A madarak a szabadság jelképei – mondta felemelt hangon egy öregúr.

– Úgy van, a szabadságé – mélyzött el a néni. – Jó őket nézni.

– Engedd hát el, Erik. – Sven lágyan a kisfiú vállára tette kezét.

Erik megilletődve bámulta a tenyerében rémulően pislogó galambot, aztán legug-

golt és óvatosan letette a köveztetre. A madár megrázta magát és odébb tipegett.

A magasból árnyék vetődött rá.

Fejével fúrta magát a levegőbe, ahogy zuhant. A táplálék látványa betöltötte agyát. Minden mozdulatát egyetlen cél vezérelte. Tudta, hogy meg kell szereznie a táplálékot és tudta, hogy meg is fogja szerezni.

Eleven villámként zuhant a térre.

A boldogságot sugárzó emberek közé berobbant a halál. A sötét árny mintha a semmiből csapódott volna a guggoló Erik elé. A galamb egy utolsót verdesett szárnyaival, aztán beterítette az árny.

Valaki felsikoltott, az arcokra ráfagyott a mosoly. Sven rémülten rántotta magához a kisleányt.

– Ne! – kiáltotta Erik és zokogva küzdött Svennel, aki nem engedte a vergődő galambhoz.

– Rendőrt! – szakadt ki valakiből. – Hol egy rendőr?!

Szinte eszét veszítve tépte, szaggatta a tollazatot. Már érezni vélte a torkán lecsúszó hús ízét, már agyában lebegett a jóllakottság tespedtsége, amikor... Amikor valami szokatlan történt. A galamb húsa kemény, ehetetlen volt. Éles fájdalom hasított csőrébe, amikor megpróbálta belevágni. Értetlenül és elkeseredetten csapkodta a húst, ami nem volt hús. Felsebzett csőréből vér patakzott.

Két rendőr szaladt be a térre fegyverrel a kézben.

– Vigyázzanak! – kiáltotta egyikük.

Sven a többiekhez vonszolta a kis Eriket, miközben a karvaly egyre dühödtebben tépte a galambot, aztán a rendőrcsizmák mind közelebbi dobbanására vijjogva felröppent a magasba. Talán ha azonnal továbbszállt volna, megmenekül; a karvaly azonban reménykedve körözött a tér felett, és ez lett a végzete.

A rendőrök egyszerre lőttek rá, s szétrobbanó testéből vérpermet hullt az emberekre.

– Ezen a héten ez már a harmadik galamb, amit tönkretettek – fújtatott az alacsonyabb rendőr.

– Igen – emelte fel társa a szétroncsolt galambot –, megint lesz munkája a robotszervíznek.

Az emberek csendesen elfordították fejüket.

J. A. Nogueira

A nevető Gnóm

**Ráborul a világra a sötétség,
Elpusztul ma mindenki, semmi kétség.
Nincs mátol fogva többé élet, szépség,
Hol házak álltak, tátong üres mélység.**

**Égen, földön mindenütt katasztrófa,
Hiába száll egekig bármely strófa,
Sötét Gnóm tekint le a bús világra,
Rálép az utolsó, árva virágra.**

**A nevető Gnóm a sötétség atyja,
Mit érdemel a világ, azt megadja.
Nincs szíve, lelke, nem tekint semmire,
Csak fantom, csak árny, nem szorul senkire.**